

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Až nastane správný čas...

Veronika Nohelová, 8.B

Táta volá, máma brečí, že prý už mě nikdo nevyléčí.

Že zůstanu stále v iluzi lapená.

A má pravá identita – ta bude navždy zavržená.

Že zeď kolem mě se nikdy nezboří a můj největší potenciál sprostě shoří.

Rodiče, nekřičte, neplýtvejte slzami.

Vždyť ten led se v mém srdci jednou roztaví.

Jaký to paradox.

V srdci led, kolem sebe žár.

Ale cit v mých rukou stále neokřál.

Rodiče, neplačte, neplýtvejte slovy.

Až přijde čas, každý se všechno doví.

Jednou jsem šla s kámoškou po ulici a na zemi jsme viděli mokrou slepici...

Laura Maliníková, Eva Scarlett Čapková, 7.A

Prvně jsme se jí lekly, ale pak jsme si řekly, že to nic není. Slyšely jsme přicházet kohouta, slepice se postavila a řekla, že máme utíkat. Ale my jsme to nestihly. A kohout jednu z nás klovnul do zadku. Dostala nemoc jménem kohoutice.

Abych vysvětlila, co je kohoutice... Je to nemoc, která se projevuje ochlupením na nohou, pařáty, tělem pokrytým černým, hnědým či bílým peřím a taky zobákem. Nejen to, ale taky budete dlouhodobě opakovat „tung tung tung sahur“. Přesněji 24 hodin v kuse, i ve spaní. Poté co tohle peklo přestane, začnete už napořád dělat „kikirikí kikirikí.“

Zpět k příběhu. Kámoška se tedy opeřila, ale zatím ještě nebyla kohout. Začal jí růst zobák a začala bláznit. Chtěla jsem jí pomoci, ale ono to nešlo. Její rodiče se nechali klovnout a byli kohouti s ní. Kámoška se jmenovala Gertruda a bylo 22:22 pátek 13, kdy se stala kohoutem. Tak jsem je všechny zavezla do zoo, kde jsem je chodila krmit každý den. Vždy jsem řekla paní prodavačce lístků, že tam mám kámošku. Ona mi vždy uvěřila a pustila mě.

Neptej se mě, co mi je

Vladimíra Radová, 6.C

Když se mě zeptáš na to, jak se mám, odpovím fajn.

V hlavě se mi odehrává, kdy to fajn bude doopravdy.

Za týden?

Měsíc?

Nebo rok?

Když vidíš, že se necítím nejlíp, tak místo těch keců „co ti je“ mi řekni, že to bude dobrý.

Řekni, že to zvládnou.

Ale ty jen říkáš „co ti je“.

Při této větě pocítím lež,
protože vím, že ti na tom nezáleží.

Jinak by ses tak neptala.

Ale řekla bys, že to bude dobrý...

Ale když víš, že mě to zas bolí,

proč mi přitěžuješ?

Proč mi jen nepomůžeš?

Zloba (úryvek z povídky)

Veronika Michálková, 8.B

Byla to malá holka z černými křídly a černými rohy, dělala dobré skutky. Do černého lesa žádný člověk nevzkročil. Kromě jednoho, jmenoval se Stefan a Stefana hodně zajímalo, kdo tam žije.

Šel tam a ukradl jeden kámen, ale Zloba se to dozvěděla a letěla za ním. Řekla mu, že pokud vyleze a vrátí kámen, že ho nezabije. Stefan se sice bál, ale vylezl. Vrátil Zlobě kámen a šli si povídat na strom.

Říkali si spoustu věcí, například to, že Stefan až bude velký, že bude pánem zámku, který byl kousek od blat. Stefan pak šel domů a už se dlouho na blata nepodíval. Mezitím oba dva vyrostli a Stefan se měl stát pánem zámku, který byl kousek od blat.

A když měl čas, tak přišel za Zlobou. Povídali si. Stefan jí říkal, jak to má na zámku těžké a že se mu moc po Zlobě stýskalo, ale všechno to byla ironie, protože bývalý král byl hodně nemocný a Stefan slíbil, že Zlobu zabije a druhý král mu slíbil, že když udělá, to co slíbil, že mu na oplátku da království.

Legenda o Vlku bez smečky

Nikola Pavelková, 9.B

*„Když ti v noci zavrčí za zády a necítíš vítr... neotáčej se. Možná je to jen vlk.
A možná ten, co už žádnou smečku nemá.“*

Někde mezi hranicemi starých království, tam kde stromy šeptají cizí jazyky a mlha se drží při zemi jako zatracená duše, si lidé vypráví o Vlku bez smečky.

Kdysi dávno, když noc ještě měla jméno a stvůry kradly děti z kolébek, stál mezi lidmi a temnotou řád známý jako Smečka Stříbrného Měsíce. Lovci přízraků, ničitelé démonů, bratři a sestry zrození v krvi a oceli. Byli tvrdí, neústupní, ale spravedliví. Alespoň tak to říkají staré knihy.

Ale v jedné vesnici, jménem Cerdwyn, se něco pokazilo.

Říká se, že smečka tam byla vyslána kvůli černé magii. Že měli vesnici očistit. Ale žádná magie tam prý nebyla. Byli tam jen obyčejní lidé. Děti, starci, matky. A přesto... vesnice lehla popelem.

A mezi troskami stál ON. Mlčenlivý, zakrvácený, s pohledem prázdným jako oči mrtvého. Prý byl jediný, kdo to přežil. A prý to také byl ON, kdo to všechno způsobil.

Nebo to aspoň řád tvrdil.

Soud byl rychlý. Meč, který měl chránit, se prý obrátil proti nevinným. Jméno mu vzali. Znak rozbili. Vyhnali ho, jako psa, který se utrhl z řetězu.

A tak vznikl Vlk bez smečky.

„Na konci noci se neptám, kdo byl monstrum. Jen kdo přežil.“